

בהיכלו

פרשת אחרי קדושים תשפ"ו

המים המהנים

מורהנ"ת ז"ל הבטיח, מי שיהיה חזק בכל יום בטבילת מקוה בשביל הקדוש ברוך הוא, יש לו תקנה טובה לתקן את כל מה שפגם, ופעם אחת יצא מהמקוה ונהנה אז מאד מהמים, ענה ואמר, מחמת שהמים נמשכים ממקום גבוה ועליון מאד, והוא כלו רוחניות, על כן נמשך להאדם טובה גם בגשמיות, וכמו שאמר רבנו ז"ל, שמקוה אינה מזקת כלל, והרופא שאומר שמקוה מזקת אינו רופא, אדרבה יש באדם נקיבי זעה, שעל ידי טבילה במקוה נפתחים ונתרפא גם בגשמיות.

בשעה שאדם טובל את גופו כאן למטה, אז בו ברגע נשמתו נטבלת למעלה בעולמות העליונים, ועל כן אשרי מי שטובל בכל יום, ומה טוב ונעים להתחיל את היום עם טבילת מקוה, כי מורהנ"ת ז"ל אמר, אשר הנשמה של האדם אינה חוזרת אליו אלא על ידי טבילה במקוה, ואמר, שטבילת מקוה ממשכת על האדם יראת שמים גדולה מאד, וזה הסימן של ירא שמים, באם רגיל בכל יום בטבילת מקוה, ואינו מחסר יום אחד בלי טבילת מקוה, וצריך לחשב, מי יודע אולי זה היום האחרון שלי, ולכן כדאי לי לטבל בעצמי ולא אצטרך שאנשי החברה קדישא יטבלו אותי.

המבחן

הפרשה שלנו מגלה לנו את סוד ההצלחה בעבודת השם, מה נוכל לעשות אחרת מבני אהרן הכהן שמתו בעת "בקרבתם לפני ה'" - כשהתקרבו בלי שום הגבלה וצמצום.

"מות" אינו רק ממש כפשוטו, כל גפילה והתרחקות יש בה בחינה של מות. אז איך מתקרבים בצורה הנכונה?

מגלה לנו רבנו הקדוש (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן קטו): אדם שהיה רחוק עד עכשו, וכעת מתעורר ללכת בדרך השם יתברך, מיד מגיעה מדת הדין ומקטרנת עליו - זה שעד עכשו הלך בשרירות לבו יזכה כעת לכל הנעם והמתיקות!?

אלו הם כל הקשיים והמניעות שעומדים לפני האדם, מנסים לחסם לו את הדרך לחיים טובים.

אבל הקדוש ברוך הוא חפץ חסד, ורוצה בתשובתם של רשעים ולא במיתתם, ולכן הוא מלביש את עצמו

בתוך המניעה, כדי שתהיה לאדם בחירה, שעדין יהיה באפשרותו להתגבר על כל הקטרוגים האלו, ושכן יזכה להאיר את חיי. אם אין לאדם שכל, והוא רואה שתכף כשהוא רוצה לחזור בתשובה, בדיקו אז מתחילים להתגבר עליו הקשיים, הוא מתיאש וחוזר לאחוריו, בדמיונו הוא מחליט שלא צריכים אותו.

אבל הבר דעת, הוא יודע שגם בתוך המניעה נמצא הקדוש ברוך הוא, שרוצה בו, ומחכה שיתגבר ומשיך ברצון עקש דקדושה! הוא יודע ששום דבר בעולם לא יכול לרחק אותו ממנו יתברך, אפלו שעשה מה שעשה הוא - הקדוש ברוך הוא נמצא אתו עמו ואצלו.

להתלבש בענו

אי אפשר בשום אופן לזכות לגלוי אלוקות, להתקרב אל השם יתברך, מבלי שיהיו מניעות, זהו המבחן הגדול - האם כשיעמדו מולך המניעות והעכובים אף על פי כן תמשיך ברצונותך להיות איש כשר ולא תתבלבל משום דבר, או שחס ושלום תשאיר בחוץ.

חכמינו הקדושים מתארים את ההכנה של משה רבנו לקבל את התורה - "משה עלה בענו, ונתפסה בענו, כדי לקבל תורה לישראל בקדשה" (ויקרא ד"א), אי אפשר לקבל את התורה, לזכות לאיזו קדשה שתהיה, אלא על ידי ענו - פסויים

ומניעות. כשאדם רוצה להתקרב אל הצדיק האמת, זה שיוכל בלמודיו המאירים להפיח בו חיים חדשים בעבודת השם יתברך, שולחים לו מניעות (לקוטי מוהר"ו חלק א', סימן ס"ו), ואם שובר את כל המניעות ולא מתיאש אז יזכה לקבל הרבה טוב על ידי ההתקרבות אל הצדיק.

אי אפשר לזכות לאיזו קדשה שתהיה, אלא על ידי ענו - כסויים ומניעות

התורה הקדושה מגלה לנו בפרשתנו את הסוד הזה, הקדוש ברוך הוא מצוה למשה לרבנו לומר לאהרן הכהן את הדרך להתקרב אל הקדוש, והלמוד הזה הוא עבור פלגו - הכהן מרמוז על כל יהודי שרוצה להתקדש ולחזור בתשובה שלמה, ואל יבוא בכל עת אל הקדוש!, אם האור הוא ללא צמצום - אפשר ליפול, הלמוד הנכון הוא - "כי בענו אראה אל הכפרת", אי אפשר לקבל ממנו יתברך אלא על ידי "ענו" - המניעות והעכובים ששולחים לאדם שרוצה להתקרב אל השם יתברך, והבו למעשה!

(על פי זאת התורה פרשת אחרי סימן ב)

מי שיש לו אמונה - חיי חיים, והוא מבלה ימי חיי בטוב תמיד

(שיחות הר"ן נג)

זמור אחר

שׁוֹתָב בְּרִסְלָב

מֵאֵת מוֹהֲרָא שׁ ז״ע

ממכתבי מו"ר
הרה"צ שליט"א
מהשנים הקודמות

שְׁלֵא יִהְיֶה עֵינֵינוּ שֶׁל "בְּקִרְבָּתְכֶם לִפְנֵי ה' וַיִּמְתּוּ"

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש לסדר אחרי -
קדושים ז' איר כ"ב למ'טמונים התשפ"ג

הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם וְכָל טוֹב סָלָה יִגְיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל כָּל
אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הַגָּרִים בְּיַבְנָאֵל עִיר בְּרִסְלָב,
עִיר הַשְּׂמֻחָה, וְדִי בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר, הוֹי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׂרָה
שְׂכִינָתוֹ תָּמִיד.

הַשְּׁבֵת קוֹרֵין פְּרָשִׁיּוֹת אַחֲרֵי מוֹת - קְדוּשִׁים, שְׂמִי
פְּרָשִׁיּוֹת שָׂרֵב גּוֹפֵי תוֹרָה תְּלוּיִים בָּהֶן, מֵצַד אֶחָד
פְּרָשַׁת אַחֲרֵי מוֹת הַמְּלֻמָּדָת עַל מִדַּת הַצְּמֻצוֹם שֶׁנֶּצְרָף
מֵאִד לַעֲבוּדָת ה', שְׁלֵא יִהְיֶה עֵינֵינוּ שֶׁל "בְּקִרְבָּתְכֶם
לִפְנֵי ה' וַיִּמְתּוּ", רַק כָּל אֶחָד יִתְקַדֵּם וַיִּתְעַלֶּה כְּפִי
כּוֹחוֹ וְעֵנְיוֹ, בְּתוֹרָה וּבִתְפִלָּה וּבְגִמְלוּת חֲסִידִים,
וַיִּרְכָּשׁ לַעֲצֻמוֹ הַמוֹן נִקְדוּת טוֹבוֹת כְּכֹל הַבָּא לִידוֹ,
וּמִזֶּה נִמְשָׁכֵת קְדוּשַׁת יוֹם הַכַּפּוּרִים הַמְּבֹאֲרָת גַּם כֵּן
בְּפְרָשָׁה, שְׁבוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל וְסוֹלַח לְכָל
עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי כִּשְׁכֹּל אֶחָד עוֹבֵד אֶת ה' כְּפִי כּוֹחוֹ
וְתִשׁוּקָתוֹ, וּמִמֶּלֶא יִמְיוֹ וּשְׁנוֹתָיו בְּטוֹב וּבְנִיעִימִים,
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל וְסוֹלַח לוֹ עַל כָּל אֲשֶׁר עָוָת,
וְזוֹכֵה לְחַיִּים טוֹבִים וְשִׂמְחִים, חַיֵּי עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹדֵנוּ
חַי כָּאֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה.

וּמֵצַד שְׁנֵי פְּרָשֵׁי קְדוּשִׁים הַמְּלֻאָה עִם הַמוֹן "גּוֹפֵי"
תוֹרָה, אִיד לְקַדֵּשׁ וְלִטְהַר "הַגּוֹי" שְׁלֵנוּ בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם
וְתִבְרָךְ וְאִיד לְקַנּוּת זְהִירוֹת גְּדוּלָה בְּמִצְוֹת שֶׁבִּין אֲדָם
לְחִבְרוֹ, הַמְּבִיאִים אֶת הָאָדָם לְקַדְשָׁה גְּדוּלָה, כִּי מִיד
שְׂאֵדָם מִבֵּין אִיד לְהִתְחַבֵּר עִם עוֹד נִשְׁמָה מִיִּשְׂרָאֵל,
וְלִקְרִים "וְאֶהְבֶּתָ לְרַעַד כְּמוֹד", זֶה מְכַשֵּׁר אוֹתוֹ לְקַבֵּל
בְּתוֹכוֹ קְדוּשָׁה וְטִהָרָה עֲלִינוּהָ, וּמִזֶּכֶה אוֹתוֹ לְהִגִּיעַ
לְמַעֲלַת "קְדוּשִׁים תְּהִיו" שֶׁהוּא תְּכִלִּית הַנִּרְצָה שֶׁל כָּל
נִשְׁמָה מִיִּשְׂרָאֵל.

עַל כֵּן נְבוֹא נָא מִשְׁבֵּת זֹאת לְשׁוֹם מְאַחֲרֵינוּ כָּל
מִשְׁגַּל שֶׁל מִיתָה וּנְפִילָה שֶׁזֶהוּ "אַחֲרֵי מוֹת", וְנַעֲלֶה
וְנִתְקַדֵּם עִם הַשְּׂגַת "קְדוּשִׁים תְּהִיו", שֶׁנִּקְדַּשׁ יִמְיֵנוּ
וּשְׁנוֹתֵינוּ עִם הַרְבֵּה טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי, וְעַל יְדֵי כֶּף
נִזְכָּה לְהִיּוֹת חֲבוּקִים וְדְבוּקִים בּוֹ יִתְבְּרָךְ תָּמִיד,
וְלִהְתַּעֲנֵג בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. [...]

הַמֵּאֲחֵל לְכֶם שְׁבֵת שְׁלוֹם וּמְבָרֵךְ!

ר' משה מרדכי בן יצחק

מֵהוּ "חֲסִיד נְפוּל"? וְכִיצַד אֲפִשֵׁר לְהִנָּצֵל מִזֶּה?

שְׁלוֹם לְכַבוֹד קְדוּשַׁת מוֹהֲרָא שׁ. תוֹדָה רַבָּה עַל כָּל הַטוֹב שֶׁאַתֶּם עוֹשִׂים בְּעִבּוּר עִם
יִשְׂרָאֵל וּבִפְרָט בְּעִבּוּרֵי רְצִיטִי לְשֵׁאל מֵהוּ "חֲסִיד נְפוּל", וְכִיצַד נִצְלִים מִלְּהִיּוֹת כִּזֶּה?
הֵאֵם אָדָם שְׁעוּלָה יוֹרֵד פְּעָמִים רַבּוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם נִחְשָׁב לְ"חֲסִיד נְפוּל"?

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ו' ערב שבת קדש לסדר
צו"א ניסן ה'תשע"ג

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל ... גְּרוֹ יְאִיר,

לְנַכוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

צְרִיף שֶׁתִּדַּע שְׂאָדָם שְׂרוּצָה לְשִׁבֵר אוֹתָךְ
וְכוֹ, אָדָם שְׂאוֹמֵר לָךְ שְׂאִין לָךְ תִּקְוָה וְתוֹחֶלֶת
וְכוֹ, אָדָם שֶׁמְקַרֵּר אוֹתָךְ בְּאִמוּנָה בּוֹ יִתְבְּרָךְ
וְכוֹ, אָדָם שֶׁמְקַרֵּר אוֹתָךְ מִתְפַּלֵּה וְהַתְּבוּדוּת
וְכוֹ, אִף שְׂנֵאָה חֲרָדִי וְכוֹ, זֶהוּ חֲסִיד שֶׁנִּפְל.
וְכָבֵר אָמֵר רַבְּנוּ ז"ל פְּעַם עַל אֵלוּ
שֶׁהוֹלְכִים עִם שְׂרוּוֹלִים רְחִבִּים וְכוֹ,
כְּדַרְכֵי חֲסִידִים וְכוֹ, אֲנִי לֹא יְכוֹל לְסַבֵּל
אֶת הַכְּפִירוֹת וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת שִׂיּוּצֵאִים
מִהַשְּׂרוּוֹלִים הָאֵלֶּה, כִּי עוֹבְרִים עַל בְּנֵי אָדָם
כָּל כֶּף הַרְבֵּה מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת,
אֲפֵלוּ שְׂאָדָם הוּא חֲסִיד, אֲבָל מֵרַב הַנְּסִיווֹת
הַקְּשִׁים וְהַמְרִים שֶׁהוּא עוֹבֵר וְכוֹ וְכוֹ, עַל יְדֵי
זֶה נִתְקַרְרָה אֲצִלוֹ הָאִמוּנָה, וְעוֹד מְקַרֵּר אֶת
אַחֲרִים רַחֲמָנָא לִישׁוּבוֹ.

וְהִנֵּה כָּתַב מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל (לְקוּטִי הַלְכוֹת רֵאשׁ
תְּחִלַּת הַלְכָה ז' אוֹת ג"ב) אָדָם צְרִיף לְקַבֵּעַ בְּעֲצֻמוֹ
שִׂיּהִיָּה אִיד שִׂיּהִיָּה, אִף עַל פִּי כֵן יִהְיֶה חֶזֶק
בְּדַעְתּוֹ שְׁלֵא יִהְיֶה נְסוּג אַחֲרֵי לְגִמְרֵי מִהַשֵּׁם
יִתְבְּרָךְ, וְלֹא יֵאָשׁ אֶת עֲצֻמוֹ לְעוֹלָם, וְלֹא
יִהְיֶה מִהַחֲסִידִים הַנְּפוּלִים שֶׁהֵם גְּרוּעִים
מִמְשֻׁמְדִים רַחֲמָנָא לִישׁוּבוֹ וְכוֹ, עֵינֵי שָׁם.
וְכוֹ הוּא (לְקוּטִי הַלְכָה שְׁלוּחוֹן הַלְכָה ה' אוֹת י"ז) לְקַר
תְּהַגְרוֹת וְהַסְתַּת הַבַּעַל דְּבַר שֶׁמְבַקֵּשׁ תּוֹאֲנוֹת
וְעֲלִילוֹת לְשׁוּב וּלְפַל חֵס וְשְׁלוֹם, לְזִהְמוֹת
הַמְּדוּמָה, בְּפִרְט אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹת הַצְּדִיקָה,
שְׂאוֹמֵר הָרִי כְּבָר אֲפַס תִּקְוָה חֵס וְשְׁלוֹם,
וְעַמְלֵק מִתְגַּבֵּר, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲצָם הַתְּגַבְּרוּת
הַיָּצֵר הָרַע, שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּהַתְּגַבְּרוּת עֲצוּם
בְּכָל פְּעַם, וְעַתָּה מֵה נַעֲשֶׂה עוֹד, וְהַכְּסִילִים
חוֹזְרִים לְאַחֲרֵיהֶם, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מַה שְׂקוּרִין

חֲסִידִים נְפוּלִים רַחֲמָנָא לִישׁוּבוֹ, שֶׁזֶה גְּרוּעַ
מֵהַכֵּל, כְּמוֹ שֶׁשְּׂמַעְתִּי מִפִּיו הַקְּדוּשׁ וְכוֹ, עֵינֵי
שָׁם.

וְכֵן הוּא (לְקוּטִי הַלְכוֹת נִזְקִין הַלְכָה ד' אוֹת כ"ה)
קְלַפַּת נִגְהָ הִיא הַקְּלַפָּה הַכִּי מִסְפַּנָּת, כִּי
מִשָּׁם נִמְשָׁךְ נֶפֶשׁ הַבְּהִמְיוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
שֶׁמִּשָּׁם בָּאִים הַחֲכָמוֹת רְעוּת שֶׁל הָעוֹלָם,
וְיֵשׁ שְׂמֻכְנִים עֲצָמוֹ בְּשֵׁם חֲסִידִים, וְאוֹמְרִים
חֲכָמוֹת שֶׁל שְׂטוּת וְהַבֵּל מִמְרַחְקִים מִהַשֵּׁם
יִתְבְּרָךְ וּמִתוֹרָתוֹ וּמִצְדִּיקֵי אֱמֶת, וְאֵלוּ הֵם
קְלַפַּת נִגְהָ מִמֶּשׁ שֶׁמְעַרְבֵר טוֹב וְרַע, כִּי
בְּאֱמֶת יֵשׁ בְּהֵם טוֹב הַרְבֵּה כִּי אֵינֶם פּוֹרְקִין
עַל חֵס וְשְׁלוֹם, וְקִצְתָם הֵם אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים
קִצְתָם, וְלִפְעָמִים אוֹמְרִים דְּבָרֵי אֱמֶת, אִךְ
מְעַרְבֵר בְּהֵם גַּם רַע הַרְבֵּה, דִּהְיֵנוּ הַחֲכָמוֹת
שֶׁלָּהֶם שֶׁנִּדְמָה לָהֶם לְחֲכָמוֹת, וּבְאֱמֶת הֵם
שְׂטוּתִים גְּדוּלִים, וְאֵלוּ מִזִּיקִים גַּם כֵּן הַרְבֵּה,
וּמוֹנְעִים מֵאִד מִלְּהִתְקַרֵּב לְצִדִּיקֵי אֱמֶת
וְאֲנָשִׁיָּהם הַמְּמַשְׁכִּים הַשְּׂגַת אֱלֹקוֹתוֹ בְּעוֹלָם,
וּבְאִפְנוֹ אֶחָד הֵם מִזִּיקִים יוֹתֵר מִהַעֲפוֹ"ם
וְהַאֲפִיקוֹרְסִים, כִּי מַעֲפוֹ"ם וְהַאֲפִיקוֹרְסִים רַב
יִשְׂרָאֵל מִמְרַחְקִים עֲצָמוֹ מֵהֵם בְּתְכִלִּית הַרְחוּק
כְּרֵאִי לְהִתְרַחֵק מֵהֵם יוֹתֵר מִן בְּעֲלֵי רֵאֲתוֹ,
אִךְ מֵאֵלוּ הַכְּשָׂרִים קִצְתָם אֵין מִתְרַחְקִים
מִחֲכָמָתָם כָּל כֶּף, וּבְאֱמֶת הֵם מִזִּיקִים הַרְבֵּה
עַל יְדֵי חֲכָמָתָם וְלִיצְנוּת שֶׁלָּהֶם שֶׁמִּתְלוּצְצִים
מִכְפָּה דְרָכֵי הַתְּמִימוֹת הָאֱמִתִּיּוֹת וְכוֹ (וּכְמִבְּאֵר
שִׂיחָה זֹאת בְּמִקוּם אַחֵר שֶׁשְּׂמַעְתִּי מִפִּיו הַקְּדוּשׁ שֶׁחֲסִיד
שֶׁנִּפְל גְּרוּעַ מִמְשֻׁמְד, כִּי מִמְשֻׁמְד כָּל אֶחָד נִזְהָר, אֲבָל חֲסִיד
אִף אֶחָד לֹא נִזְהָר, כִּי אִף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא נִפְל וְנִתְקַרֵּר
מִהַתְּהַלְּבוּת שֶׁלוֹ וְכוֹ), עֵינֵי שָׁם.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל
יִשְׁמַע בְּתְפִלְתִּי שְׂאֲנִי מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּעִדְךָ
שִׂיּהִיָּה לָךְ הַצְּלָחָה מְרוֹבָה וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה
תִּשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה מִן הַשָּׁמַיִם

הַמְגִּינָנוּ

// זוכה לגדלות המחין

מי שמרגיל את עצמו במדת אהבה, שתמיד אוהב את זולתו, **אזי נתרחב מחו ודעתו, וזוכה לישוב הדעת**, לא כן אדם אשר מלא שנאה, הכח שלו מצמצם תמיד והוא מלא קשיות וספקות, ולהפוך **מי שהוא בטבעו אוהב את כלם, על-ידי זה זוכה לגדלות המחין.**

// יש התחזקות

מי שרגיל במדת אהבה, שתמיד אוהב את זולתו, **על-ידי זה בקולו לו להתאחד באחדותו יתברך**, כי רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ד'), אהבה גימטריה אחד.

רבנו ז"ל אומר (ספר המדות, אות אהבה, סימן ו'): **על-ידי אהבה באה התחזקות**, כי אדם שהוא איש אוהב, ותמיד אוהב את זולתו, על-ידי זה נכלל בו יתברך, ויש לו תמיד התחזקות, ומחזק את עצמו בכל מה שעובר עליו, לא כן מי שטבעו הוא שונא את כל אחד, זה מורה על פגם אמונתו.

// ביותר בביתו

ביותר צריכים להכניס מדת אהבה בתוך ביתו של אדם, **אם הבית מלא אהבה, אזי הילדים שנולדים הם מושבים בדעתם, והם גדלים עם מדות טובות**, לא כן כשאין אהבה בביתו, אזי הילדים מבבלים וגדלים עם מדות רעות, רחמנא לצלן, **ועקר קיום ביתו של אדם תלוי רק באהבה**, כל מה שיש יותר אהבה בבית, כמו-כן יש יותר ברכה בבית.

(שיחות מוהר"א ש חלק ד, ערך אהבה)

נמצא, שעבודת האדם היא רק להגיע חזרה, שלא יהיה הפסק בין המוח ללב, שאדם ירגיש: "יש בקרבי נשמה קדושה שהיא חלק אלוך ממעלי!" ויתן את עצמו להפוש, אמן גם לרשעים יש לב, אבל הם ברשות לבם, אם הלב נמשך למשהו לא טוב - הם לא יודעים איך להתגבר, אבל צדיקים לבם ברשותם, הם יודעים איך לחבר ולקשר את הלב חזרה אל המת, ואז חיים מתוקים ושמחים.

// זו הבטחה!

ההמשך של הפסוק "קדשים תהיו" - **זו הבטחה!**, הקדוש ברוך הוא מבטיח שנהיה קדושים, כי אני שפנחתי בכם חלק ממני - "קדוש אני ה' אלקיכם", בתוככם יש את האלוקות והקדושה הזו, ויש לה האפשרות לחזר ולהתקשר לזה, אם לא תטעה את עצמך סוף כל סוף תגיע אל היעד הזה של "קדשים תהיו"!

כמוכן, זה לוקח זמן, כי אדם עשה לבושים וסכויים רבים על הנשמה, ועדין הוא לא מבין בדיק הענין, אבל רבנו ז"ל הוא זה שמגלה לנו את המפתח, שבעקר הוא מפתח התפלה, ובפרט עמה - שיצאנו ממצרים, וקבלנו את מפתח התפלה, שהוא מפתח 'מסטר' שפותח את כל השערים! על דה יזכה האדם להגיע אל הנשמה שלו; הנשמה עדין סגורה ונעולה באיזה מקום במח או בלב, אבל היא שם! היא מחכה שיתפתח לה את השער, "פתחו לי שערי צדק", 'פתח פיך ויאירו דבריך' - תפתח את הפה שלך!

לא על רגל אחת, שהנה פתחת וכבר פותחים לך את השער, אלא 'כפתחו של מחט' אבל תפתח! תתחיל לפתח!, ועל ידי זה יתקיים: 'ואני אפתח לכם פתח שעגולות נכנסים בתוכו' - אדם שמתאזר בסבלנות, והוא מתפלל עוד תפלה ועוד תפלה: רבנו של עולם, אני רוצה להיות דבוק בך! זה כל הרצון שלי! כל תפלה מורידה עוד מהלבבושים ומהכסויים האלו. לאט לאט מתחיל לזרח לו קצת כח המושך הנ"ל, הוא מתחיל להרגיש את המשיכה של הצדיק, שמאיר בנו את האורות האלו, ואז הוא יזכה שכל השערים נפתחים.

(מתוך שעור ביום רביעי פרשת קדושים תשפ"ב)

לא עצום יש בתחלת הפרשה - הקדוש ברוך הוא מצוה אותנו "קדשים תהיו" - כי קדוש אני ה' אלקיכם", פלא הוא: **איד אפשר שאדמה עצמי אל הקדוש ברוך הוא!** הקדוש ברוך הוא בודאי קדוש למעלה מכל הקדושות, **איד זה נוגע אלי"...**

פה טמון הסוד של "קדשים תהיו", ויסוד חשוב בדברי רבנו ז"ל איד אפשר לזכות לחיים מאשרים וקדושים -

בין זאת במשל גשמי: אדם שנופח בכלון על מנת לנפחו, הוא מכניס בעצם את רוח הנשימה שלו בתוכו; כביכול כן נעשה בעת בריאת האדם: 'ויפח באפיו נשמת חיים' - הקדוש ברוך הוא נפח נשמת חיים בתוך הגלם הזה שעשוי מעפר, אזי הוא נפח מדיליה [אין לנו משג בדברים אלו, אך מזכירים זאת על מנת לסבר את האוזן], בתוך חתיכת הגוף הזה שעשוי מעפר, **הקדוש ברוך הוא שם - כביכול - חלק מעצמו** (כך מובא בשם הזר הקדוש, בעל המנא מצטט זאת - וכן בשאר ספרים קדושים, אם כן אצלנו זה מספיק כדי לחשב את קצטוט מו הזר), וזה נקרא 'חלק אלוך ממעלי', וזה לא 'מאיזה עולם'... אלא 'מדיליה' נפח - כביכול עצם עצמיות אלקותו יתברך!

נמצא אם כן, שיש כאן גוף גשמי, ובתוכו הוא מכיל נשמה שהיא כביכול חלק מהקדוש ברוך הוא. רואים זאת בחוש, בזמנינו אדם מגיע למקום המקדש, הוא בודאי מרגיש הרגשה מיחדת כלשהי במקום הזה, אפילו אדם רחוק מאד, עד כדי כך שגם גוי המגיע לשם, עומד המום ואינו יודע אפלו מה זה... אבל אדם שיש לו איזה רגש של קדושה, הוא מרגיש שם משהו שמושך אותו.

רבנו מדבר (לקוטי מוהר"ו, חלק א', תורה ע) מענין כח המשיכה שיש לקדושה, לצדיקים, למשכן - שהוא מלשון של 'משיכה'. זה ענין כח המושך שהקדוש ברוך הוא הטביע בטבע הבריאה; אומר רבנו ז"ל, שזה הכח שיש לצדיקים, דבר שבקדושה מושך את האדם!

לכאורה כל העולם כלו היה צריך להיות נמשך מאד אחר הקדושה, מה יכול להפריע? יש את אלו שבונים כל מיני מחצות ומסכים שביקלתם להפסיק את כח המשיכה, מחצה זו נעשית על ידי בני אדם מחמת מעשיהם ודבוריהם.

השד השלישי

ספר רבנו ז"ל: פעם היה איש אחד, שההצלחה האירה לו פנים, היתה לו חנות בה מכר סחורות יקרות, הקונים הציפו את חנותו, ורכושו גדל עד למאד.

יום אחד, בהיותו יושב בחנותו המצליחה, נכנסו לפתע חבורת שודדים ושדדו את כל החנות, הותירוהו כמעט ריקה לגמרי.

האיש לא יאש את עצמו, אסף את המעט שנותר, וסדר על המדפים מחדש. שוב נפתחה החנות ושוב הגיעו הלקוחות, אך הפעם במתכנת קטנה יותר. לאחר תקופה קצרה, והנה שוב באו אותם שודדים, והפעם שדדו את החנות כלה...

הלה וקבץ את מהמעט דמעט שכן נותר, הוסיף ומכר את תכשיטי אשתו באין לו ברירה אחרת, ופתח שוב את החנות. אך שוד ושבר, השודדים חסרי הלב ראו פה מראה מקום לשד תקופתי ושוב הותירוהו בחסר כל...

בענייתו שוברת הלב, קבץ מעט מעות, קנה מוצרי סדקית והחל לחזר בכפרי הסביבה. פה החליף חפן מחטים בעד תרנגולת, פה בעד שק ירקות, ושם לגיל חוט בעד מספר ביצים. כך הצליח לכלכל מעט את בני ביתו הרעבים לפת לחם.

יום אחד, בשובו מיום העבודה המפרך והמבזה, שרף הרוכל העני את רגליו כשבידיו השלל המועט: מעט מוצרי מזון לבני בתו. בא לפתע מולו איש רכוב על סוס, נושא

שני שקים גדולים, ירד מן הסוס ובצעקות פקד עליו למסור את כל מה שבאמתחתו.

העני החל לבכות ולהתחנן לפני השודד, אך הוא לא שם לבו לבכי, באכזריות מלש את השק מדי הרוכל ודהר הלאה לדרכו.

בקשי המשיך העני את דרכו בנפש מרה וכאובה, כשלבו שותת ועיניו דמעות, מעשיר גדול נהפך לעני מרוד על ידי שודדים, והנה לאחר כל התלאה במוצאו נחמה פורטא - הנה שוב נלקחה ממנו מעט המחיה על ידי פרא אדם זה...

לפתע שמע זעקות מחרידות, הסתובב וראה את השודד נופל מהסוס, מנסה הוא לקום, אך הסוס דורס אותו ומכהו על ראשו. רץ מיד לשם וראה את הגזלן מת ארצה. פתח את השקים ומצא אוצר: כל הונו ורכושו שנגזל ממנו במשך השנים - נמצא כאן! חזר לביתו בשמחה ונעשה עשיר כפלי כפלים מתחלה.

אמר רבי נתן: אף על פי שזה הענין לא שמעתי בעצמי מפיו הקדוש, רק מפי אחרים בשמו. ואם אמנם בודאי איני זוכה להבין רמזותיו מה שפנו במעשה הזה, עם כל זאת מה שנראה לפי עניית דעתי בזה, הוא שמרמז התחזקות גדולה לכל אדם בפרט ובכלל, שאף על פי שעובר על האדם מה שעובר עליו בימי חיי, שגוזלין אותו וטורפין ממנו, וכל מה שמתחזק להחיות נפשו ביתר הפלטה, חוזרין ואורבין עליו, עד שגונבין ממנו גם זה המעט, וכן כמה פעמים בלי מספר - אף על פי כן אל יתאש עצמו מן הרחמים, כי אם יתלה עיניו למקום ויבכה ויצעק בכל פעם אליו יתברך, שיראה בעניו ובעמלו - אזי סוף כל סוף יפל השודד מפלה שאין לה תקומה, וישוב ויבבל ויציא ממנו כל הקדשות וכל העבודות וכל הטוב, שגנב וגזל ממנו, וישוב לעשירותו וטובותיו הנצחיות.

(ע"פ פסלתי הצדיק סימן תתקכ"ג)

עצות בנפש

איד אני יכול להיות אדם רגוע יותר ולא לקחת ללב ולהתעצבן מכל דבר?

בזה העולם ישנם נסיונות קשים ומרים מאד, לכל אחד ישנן עליות וירידות, האשה מרגיזה אותו, הילדים מכעיסים אותו, המשפחה מביאה אותו לעצבים, ועל האדם לזכות באמת לשוב הדעת, וישוב הדעת הגדול ביותר מקבליים על ידי התבודדות, וכך אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ו, חלק ב', סימן כה), ששהתבודדות היא מעלה עליונה מהכל, דהינו שאדם מרגיל עצמו לדבר אליו יתברך, ואין לאדם חבר טוב יותר ממנו יתברך, וכל זמן שיש לאדם את הבורא יתברך שמו, הוא הכי מאשר, ומי שאין לו את הקדוש ברוך הוא, הוא המסכן הגדול ביותר.

מדוע נוהגים חסידי ברסלב לומר "הריני מקשר" לפני התפילה?

מוכא בלקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן ב', וסימן נה, שצריכים לקשר את תפלתו אל הצדיקים, ומוכא (לקוטי הלכות, העושה שליח לגבות חוב, הלכה ג', אות ב'), שגם את כל המצוות צריכים לקשר אל הצדיקים. והענין הזה יש לו שרש גם בכתבי האר"י ז"ל, בפגנות 'על הצדיקים' על 'ושם חלקנו עמהם', עין שם. פי באמת כשאדם חוטא, רוצים להתאחז בו כל הקלפות, ובפרטיות כשמקיים איו מצוה, או לומד תורה, או מתפלל תפלתו, וכו' שמתקשרים את זאת אל הצדיקים, הם מעלימים את זה.